

Αγκάλιασέ με, Μαρία μου!... Είμαι ξικός σου...

ДРАМАТИКА ДІНГИМАТА

ΤΟΥ ΖΑΝ ΑΑΣΕΡ

Η ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΛΕΠΡΟΥ

Μέσον ἀπὸ τὴν ἀνοικτή καταπλακή ἔπειτε ἀντιόφωνη ζέστη στῆραι καμπίνα του καθαβιοῦ, πρῷη ἡταν ἀμαγμένο τρεῖς μέρες τώρα σ' ἔνα φυσιοτάτη λιμάνι στὸ περιόδευτα τῆς Καβάνης.¹ Ἔνας ἄντρος καὶ μᾶλιστα νεάνια, μασύγγιον, καὶ οὐδὲ διοῖ, καθόντωνας μπρὸς σ' ἓνα τραπέζι, μετέλειμα θολό, ἀποναρωπιένοι καὶ οἱ διὸ ἀπὸ τὴν ζέστη. Κάθε τοσοῦ, ἀντρός κυτταζει τὴ σάλια του κρεψόνταν ἀπὸ τὸ ἀνοιγόντα τῆς καταπλακῆς πόνησι, ποὺ ἔβηγε στὸ κατάστρωμα. Φανόταν σαν νά γηθειε ν' ἀνέβη ἀπάνω, ν' ἀνατενέψῃ καθαρὸν ἄέρα. Δίσταζε ὅμως νά πραγματώσῃ καπήση ἀντίν τὴν ἐπιθυμίαν του, γιατὶ ήξερε ότι μόλις ἔβγανε στο κατάστρωμα, ο φυλογερός μεσημεριάτικος ήλιος ύπη τὸν γετοῖος και ταχέψαλι.

Οἱ ἄντραις αὐτὸς λεγόντας Φεογάντοι καὶ ἡταν ὁ ἴδιοστίτης τοῦ μικροῦ καρδιοῦ, ποὺ εἶχε γὰρ πλήρωμα μονάχα ἓνα μαργοῦ λοστῷδόμοι τὸν Πάσο. Οἱ μανοῦς αὐτὸς ἡταν τότε Σατάλιουνένος στὸ κατάστομα — χωρὶς νὰ τὸν πειρᾶξῃ διόλογος ἡ λέστη — καὶ ἐλεγε κε οὐγανή φονι ἔνα νοστηλικό τοαγνόδη παπούδας τοῦ.

Η γενάλα που καθόταν συνάντηση στὸν Φεργάντο, μία γιγάντια νέα και ώραια, μία κάπαστη επιδεμία, λεγόταν Μαρία. Ήταν φανερό διτί ή ξεπούλησε περισσότερο και από τὸν Φεργάντο... Βογγιώνες σε από τὴν ἀντόφθιμη θεωρίαν πάντη που ἔκανε τὸ μαστογόνιο σῶμα την γάλακτον, από τὴν ίδιαν.

—Δέν μου ίες, ωτης τρέξανταί σε Φεργάντο, είσαι αύδια πάποφασι σμενή νά βοηθήσεις τό γιλό σου νά δραπετεύσῃ από τά κάτεργα τήν

—Ναί, Φερονάτο, ἀπορρίψθηκε ἐξεινὴ μὲ σιγανὴ φωνὴ. Ἀπὸ τὸ παιδὸ ποὺ ὁ Νευτὲς ἔσων ἔνα κύρον ἐξ αἵτιας μου και παταδίζαστηρας σὲ ισούμα δεσμών, μοναδική μεν σχέψη είνε πῶς νῦ τὸν βοηθήσω να διατηρήσῃ τὴν σίδησην.

—Τὸν ἀναπῆλον τόσο τοὺς

—Περισσότερος καὶ ἀπὸ τὴν Ἑρήνην...

— Τότε, γιατί ἔγινες δική

muov;

—Γιατί είχες ένα καράβι και

σκέψηται ὅτι θὰ μποροῦσες νὰ
λέγεις τούτο;

μὲ βοηθήσος γιὰ νὰ γλυτώσω
τὴν πόλη την αριθμέτων τρία Μαράν

τὸ φίλο μου, ψιθύρισε ἡ Μαρία
μὲν πελαγοῦντες τρωμά. Σαῦτα

Καὶ ἔτει μὲν ἡ ἀπόθεση της

—Και ὅταν θὰ ἐλευθερωσης τὸ φίλο σου, θὰ μὲ ξεχάσης βέβαια ἐμένα, δὲν είναι ἔτσι:

— "Οχι, Φεονάντο, θὰ σέ

‘Ο Φεοιάντο κοίρησε τὸ μ-

Ο Θεργάντα κούνησε το κεφάλι του μέχρις πού σήμαινε ότι δὲν καταλάβαινε τίτοτα από την ψυχολογία της γενάριας... Ή αλήθεια ωρίστοι είνε ότι η Μαγιά τὸν είχε σπλαβόσει τόσο μὲ την ωμοφρία της, ώστε δέχτηκε να κάνῃ τὸ έμπιδυνο αὐτὸ ταξείδι, για νὰ βοηθήσῃ τὴν ἀγαπημένη του νὰ σάθηται πολὺ περισσότερο. Ο Θεργάντα

το δὲν ἤξερε τὸν Ντεντέ. Μὰ ξννοιωθε γι' αὐτὸν μίσους. ἐπειδὴ τὸν ἀγαποῦσε τόσο ή Μαρία.

‘Η ζέστη ήταν άντιποδος μες στην καρπίνα...
‘Η Μαρία, κουρασμένη από τα λόγια που είπε, πήγε και ξάπλωσε στο κρεβάτι, πού διοιστόταν σε μια γονιά. Ο Φεονάτο την άκολουθησε μηχανικά. ‘Επεσε και αντός δίπλα της, και ώριμε να κάνει άέρα μ’ ένα κουμάτι γαρούνι. Ξερφώνωντας με θόρυβο.

Ο Πάτρο, ο μαθητος λοστημάτων σταμάτησε ξαφνικά το τραγούδι του. Τοδι φάνηκε πάλι άσυντονό βόλινο κοπιτών. Πρώτη δινως προφτάσει νά γροτί το κεφάλι του, ένας άνδριστος, ο οποίος τίζε πλησιάσει στο καρδιά μέν μιά βάρδα, χωρίς νά τον αντιληφθεί ο Πάτρο, πήδησε στο κατάπτωμα και πορτώνοντας με άσπαρτη βίματα.

Μόλις τὸν εἰδό Πάπα, ἔγγαρε ἔνα οὐδηλασμα τρόμον καὶ ἔκανε νά πάφω ἐνα σιδερένιο λοστό πού βρισκόταν δίτλα τον. Μά ό αλλος, πρόφατο κι ώραπέ το μαρδο ἀπό τη μέση. Τὸν σημερινό ψηλά, χορή τήν παραμικρή προστάθεια, και τὸν πετάχε στη θάλασσα. Την ίδια στιγμή, γάρηρε στίν επιφάνεια της θαλάσσης ή δόδοντη ωάρι ενάς σοργακιών. «Ένα τυπιγμένα ζεφυρινήδ ακόντιτζε, και ή θάλασσα βάφτερε κορανινή...

Ο Φερνάντο ἔγραψε τις φωνὲς καὶ ἀναστρέψθηκε ἀνήσυχος στὸ πρεβέβατο.

—Τί συμβαίνει, Πάκο; φώναξε.
Καιπούμ απάντησε. 'Ο Φερόνατο πήδησε τότε από τὸ κρεββάτι καὶ ἔτρεξε στὴ σκάλα. Μό δταν ἔγιπτε κεῖ καὶ ἔφυξε μιὰ ματιὰ ἀπόνω, από τὴν ἀνούσιαν καταπλακτήν. ἔννοιωσε τὰ γόνατά του νῦ λυγίζουν καὶ ξαναγύρισε στὸ βάθος τῆς καταπλακτής. 'Ενα μεγάλο περιστροφό ήταν πρεμέασμένο από ἓνα κινδύνο. Τὸ ὄφατζε πει ἀπότομη κίνηση καὶ ἀνοίξει τὴν ἀσφάλειά του... Τὴν ἴδια στιγμή, διὸ ποδιά παρουσίαστρον στὸ πάνω μέρος τῆς σκάλας, μέσα σ' ἓνα ζεστήσιμένο καὶ λασπωτικό παντελόνι. Καὶ τό σῶμα ἐκείνου τοῦ κατέβησε τὴ σκάλα, ἔχλεισε γάλ μιὰ στιγμὴ τὸ ἄνοιγμα τῆς καταπλακτῆς. 'Η καταπλακτή σοποτείναστ σχεδόν. 'Η Μαρία, μαζεύεται στὴν

ιο τον, φωνάζαντες μαζί ματωμένη πληγή, ατ' την όποια έσται-
ζε πάντων.

— Φεύγει από δώ, λεπό! φώναζε ο Φεργάντο. Φεύγει, λεπό!

Ο λεπός ήταν πούς δέν όχονσε. Κατέβηκε διό όχόνια σκαλιά. Το φῶς της μέρας ξανατύκε στην καπτίνα από την καταπλακή. «Έγκανε ανταρόφορη ζέστη» έκανε μέσα, μα η Μαρία είχε παγώσει από το φέρμο της... Τέλος, δι λεπός έφτιασε κάτω, κυττάζοντας μαζί το Φεργάντο και μαζί τη Μαρία.

— Πώσ, λεπό! ούρλιασε ο Φεργάντο, νοιώθοντας τό πειλό του να σάλεψεν από τρόπο. Πώσ, είδεμή προβολοῦδ!

Ο λεπός, διως, χωρίς νά φοβηθῇ, έκανε ένα θήμα μαρούτη. Την ίδια στιγμή ένας προβολισμός άντησήκε στην καπτίνα. «Όταν δεινίσθη ο καπτός, ο Φεργάντο και η Μαρία είδησαν τό λεπό διατηνέντα άξιντο καπταγής. Τό καπέλλο του είχε φύγει από το κεφάλι του. Τό κρανίο του ήταν ορεταμένο από πληγές και στον προφάνος του φωνάζοντας πηγμένη οίμα... Ο Φεργάντος άναστενάζει βαθειά και σκούπεται τόν ιδρώτα πού έσταις από τό μέτωπό του. Πλησίασε τό λεπό κι' έσπευσε από τό πάνω το. Μό τότε δι λεπός, δι όποιος είχε προσποιηθή δι την πληγή, σηρκούσε τό πάδι του. Τό έδριασε πάνω δημιαρή κλιπούται στό στομάχι και τον ξαπλώσεις αναστένθη στήν άλλη ά-
ζωη της καπτίνας. «Υστέρα σηργάθηκε όφθος, πήρε από τον καπταγής, πήρε από τον καπταγής ένα σχονιά και έδεσε σφιγκτά τό μπλούζο Φεργάντο, με τά χέρια σταυρωμένα στήνθος.

Ο λεπός δέν είχε βγάλει θέσιμα λέζει από τό στόμα του. Λαζάνιαζε από τή βάση του. Οι έπιδεσμοι τών χειριών του τόν ένοχλούσαν. Δυνατά γουργούρητα έβγαιναν από τα λαιμού του. Κάθε τόσο, έκπει γάμιο μέ δόναμι... «Όταν έ-
δεσε καλά το Φεργάντο, πήρε από τό τραχεῖ τό μπουζάλι το ρωμή, γέμισε ένα ποτήρι κι' έκανε νόημα της Μαρίας νά πη. Κάτω από τό πόκκινο μέτωπο του δέν φωνάζονταν μάτια. Όστοσο έννοιωθε κανείς τό βλέμμα του, ποφτερό σάν λεπίδι... Η Μαρία έξακολονθούσε νά μένη άξιντη, σαν έντονοτισμένη, χωρίς να αισθάνεται τί-
ποτ' άλλο παρά ένα ανταρόφορο κρύο, πού έκανε τήν καρδιά της νά σταματή και τά δόντια της νά γυρισθούν μέ δίναμι.

Ο λεπός, βλέποντας δι η Μαρία δέν ήθελε νά πη, αναστένθησε μέ άδιαφορία τούς ώμους του, και έπει από τό πόκκινο ποτήρι του. Στό μεταξύ ο Φεργάντο συνίλθε. «Ένας άναστεναγμός βγήκε από τά στήθη του. Ο λεπός γέμισε τότε ένα άλλο ποτήρι και τό πλησίασε στά γειτη τον Φεργάντο, με όποιος διως γρύοισε άλλον τό κεφάλι του, με άπεργητη άμδια. Ή σήνησε απή έ-
ζωγρύοισε τό λεπό — και έσπασε τό ποτήρι στό πρόσωπο τού πάχυαλτων του. Τό αίμα ψώχισε νά τρέχει... Ο λεπός πλησίασε πιο κοντά στό Φεργάντο κι' έγινε πάνω στής πληγές πού ά-
νοιείσαν τά γναδιά... Ο Φεργάντο στάζεις από τήν άγνωμα προσπαθώντας τό θάνατον νά σπάση τά δεσμά του. Ή άπελπισα τον διεσκέδαζε έ-
ξαφορτιά τό λεπό. «Ένα βραγή γέλιο έβγαινε από τό πάσιο λάρυγγά του.

— Πάσο! ούδιασε ο Φεργάντο. Ποσ είσαι καταράμενε μάρε. «Είμα νά μέ σπάση....

«Ένα κοινηγούτο αίματα γιαπάς βγήκε από τά στήθη τού λεπρού. Τραβήγεται ένα παραγόντα από τή μέτρη του και γάραζε έλαφρες πληγές στό στήθος, τήν κοιλιά και στό μπροστινό τού αίχμαλτον του, ρυποδημάτων από τήν ήδην πού αισθανόταν. Υστέρα έπεισε πάνω τον Φεργάντο, πού ούρλιασε σάν λύκος, και ψώχισε νά τούς τής πρωτές πληγές τού σώματός του πάνω στής αίματονένες γαραπατές πού άνοιξε στό κορμό του με τό μαζαρί. Ο Φεργάντος άφησε ένα τελενταίο ζεφωντή, πού φωνάζαντας σάν νά μέ έ-
γιανείς από γειτη άνθρωπον, και λιγοτίνης για δείπερη πρόσθια:

— Δέν μ' άναγγωντείς, άγάπτε μου; «Αλλαξα, λοιπόν, τόσο πολύ; Είμια ο Ντεντές σου, ο παλιός σου φίλος... Αγκάλιασέ με, Μαρία μου! Είμια δικές σου!...

Τί φρίκη! Η Μαρία έννοιωσε τά σάτια γειτη και τά φαγωμένα δόντια τού λεπρού νά καλλάνε μέ μανία στό παγκόμενο της φτόνα,

* * *

«Όταν ο Φεργάντο συνήλθε και άνοιξε τά μάτια του, είδε πάντας έφεστόταγε έσταλωμένος

στό καπάστρωμα τού καραβίο του. Είχε νυχτόσει στό μεταξύ. Τό φεγγάρι έφευγε την παγερή του λάμπι στήν άπεραντη έρημη τής θάλασσας. Μέσα στο άσημενό από φάσ, και ή παραμικρές λεπτομέρειες στό καραβίο επαφραντανασμούσης.

Ο Φεργάντο έκανε νά σηκωθῇ, από τό κεφάλι του, ωριμά σάν μολύβι, ξανάπεσε μέ κρότο στό καπάστρωμα... «Ένας θαδές άναστεναγμός βγήκε από τά στήθη του... Σε λίγο, γρυνόντας τό πρόσωπό του, είδε τό λεπό νά κάθεται παραπέρα, σταφυτούδι, κοντά στή μισθυρητή άκρου Μαρία. Και τότε η ξαναθυμήθηκε όλα... Έκανε και πάλι νά σηκωθῇ, τρελλός από τό θερόπιδο, μα τό κεφάλι του ξανάπεσε στό καπάστρωμα... Έννοιωθε διενατούς πόνους σ' όποιο τον τό σόρτα.

— Ήσύχασε! τού έπει τότε δι λεπός.

— Η φωνή του δέν ήταν πειά βρωμήν. Ήταν άπαινή, τριπεροή, στογκή. Μια παράξενη μελαγχολία υπήρχε στή φωνή του.

— Τί όραιο νέγκται πρέπει σε λίγο ο Ντεντέ; Τί όραια φεγγαρω-
βοδειά! Ήπει μεν δέν άγαπται τόσο τό φως τού φεγγαριού, δισ ά-
ποψε...

Βαδιάσα σωπή άπολούθησε. Τό καράβι λιγνίζοταν σάν αλαφρά πάνω στά κύματα. «Η σελήνη σπάζεται μά μιστηριακή γαλήνη.

— Λατάπαι γιά τό κιστό που σας έζαναναν συνέχειος δι λεπός. Δεν είμαι καρός άνθρωπος κατά βάθος... Λεπήθρα αύλτος τόν άνθρωπο πού σπάσωσα, έξι αίτιας σου, Μαρία. Λατάπαι και κείνο τόν διστυγματένο τό μαδρό... Γιατί ποι οφέτηρε... Η αύληθευ τόρμα είνε πώς οποιος μείνει έ κεί ή αύτω, στά κάτεργα, γινέται και παράσημος, χωρίς νά τό θέλη...

Και, μέσα στη φεγγαρούσαντον γυγτία, δι λεπός αρχίσει νά ξέσταση σε πρεμάμενη φωνή τής βασανισμένη ζώνη πού περνούν δι λεπός πατάδισοι έκειν ή αύτω, στά κάτεργα, γινέται και ποικηθόρος, χωρίς νά τό θέλη...

Ανιστόησε μέ λόγια γναύμενην από τήν παρδά του, τή ζωή τών λεπρών μέσα σε έπογεια, σε τάφουρα, μέσα στ' απέλευθερο παρτιό πού τούς έπειβάλουν οι φύλακες. Περέγιαψε τό σπαραγμό τών άνθρωπων πού έζουν διούς τούς πάθους και δίλει τόσες πειθαρίες, χωρίς νά είναι οι ίδιοι άνθρωποι... Είτε πώς μάρτια μετήρε σε μά κάρφα και ανοίητρη στό πέλαγος, χωρίς νά έστη τού τραβά, ώς όπου η μορφά πειρίζει μάρτιος στο καράβι τους.

Ο Φεργάντο έκλεισε τά μάτια του, σάν παπίδι, που άποτεντο παραμύθι. Μά και η Μαρία φωνάζει σαν αποκομιδημένη... Χρόνια λαζάρωσε νά σφίξη τόν Ντεντέ στήν άγαλμά της, μά τώρα τόν έβλεπε σαν ζένο. Και ο Ντεντέ έξακολονθούσε νά άφγρεται μέ τί ένοιεις ζώνη οι λεπροί και πάντας τών φίλων στήν έλασσο, γεμάτο ισθετή, διαν παραδόσουν και τήν τελευταία τους, λαζανισμένη πνοή στό γάρο...

— Ο λεπός σώπασε λίγο.

— Νά πώς πατήμηται! συγενήληψε σε λίγο, γέχνοντας ένα βλέψια στό πληριασμένο σώμα του.

— Εταί γίνο και γά! φιθύσιε τότε η Μαρία, χωρίς νά άνοιξη τά μάτια της.

— Και γά! είτε και ο Φεργάντο.

Τά λόγια αυτά τά είπαν, χωρίς πάνω και πάνω πάραση, σαν νά τό είλην πάραση και μέ δύο άποψιας ούτε μά γινότουσαν μά μέρα συγχωρειούσαν τόν Ντεντέ. Και η άλητεια είνε πώς έννοιωθαν μά απέραντη έγκωπητρος στό πιλότη. Είχαν τους πάθη και ού διό μέση σε λίγες δρες. Είχαν τους πάθη δεσμό μέ τούς άλιον συνάδοπους. «Όλα τούς ήσαν μάδιμαρα. Και το μόνο πού ήθελαν, ήταν νά πέσουν σ' ένα βαθύ, άπελειωτο βνύο...

— Τί όραια φεγγαροφθαδειά! φιθύσιε ο λεπός. «Ω! δες ητανε νά μή τελειωνε ποτί απή ή νύχτα...

Σε λίγο, η Μαρία και ο Φεργάντο άκουνταν ένα παρέλασμό. «Άνοιξαν τά μάτια τους και είδαν πάντας έφεστόταγε έσταλωμένον στά ταστόσωμα.

— Πήδησε στή έδαμασι! είτε η Μαρία. Θά τόν έζουν φάει τώρα οι γαργαρίσεις...

Ο Φεργάντο δέν άποκριθηκε. «Η Μαρία σηργάθηκε, τόν πλησίασι, τόν έλινσε, και τόν βοήθησε νά σταθή στήν άρησιος στά πόδια του. Τά μάτια από τής πληγές πού άνοιξε τό λεπός μέ τό ποτήρι και μέ τό μαζαρί του, είλην πηγείσει στό πρόσωπό του και στά διάφορα μέρη που σταθατόταν. Όστόσο, μέσα στής έλαφρες αιτές πληγές, πυκλα-
φορίσατες σήδη τό δηλητήριο τής λεπρούς, δικούς και σ' ούλοληρο τό κορμό της Μαρίας, η διοία είχε δεχθή τά έρωτικά άγκα-
λιασμάτα τόν Ντεντέ.

— Τί διά κάνοντες τώρα; φωτίσεις ο λεπός. «Η Μαρία κοντήσει τά πάντας, δικούς και μετά, δικούς τόν παλιόρδος σου φίλος; Η Μαρία κοντήσει άρρητικά τό κεφάλι,

Διύ πόδια παρουσιάστηκαν στό πάνω μέρος τής σκάλας!....

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ MONTAIN

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΤΟΝ ΑΤΘΙΔΩΝ

ΣΙΛΟΥΕΤΤΕΣ ΑΠΟ ΤΑ ΣΑΛΟΝΙΑ

Ε. Μ.

Από τις δύλγιοτες κυρίες ποιη κερδίζουν από νοντα. Γιατί συνήθως αἱ μασαπιτικαὶ κρίσις διὰ τις περισσότερες Ἀθηναῖς εἰνε ὅτι τημα ἀποτάσσεις. "Ἄν ἐπόφερον τὸν ἀπεικονισθὲν ἡ ἔξτρανάδα στὴν φραινονομία, ὕδριμένως ὥστε ἡ τῆς ἀπερεκλεκτῆς Ἀθηναῖας Δεσποτίνης Τόσον εἶναι εἰκόνητη, ἐφεραστική, φισφοροῦσσα ἡ φυσιογνωμία της. "Ως ἐμπάντις καὶ κομψότης θά δητὸς ἀπολάτος ἀδύνατον να τῆς ἀποδοθῇ ἡ ιδιότης τῆς Γαγαῖς. ἐφ' ὅσον θ' ἀπέδιδε μὲ ἀπόλυτη φερσιότητα τοῦ πολὺ ρόλου τῆς ἐγγονῆς. "Η διαίτα τῆς βασιστόχαστη, ἡρεμη, τονισμένη σ' εὐχάριστο τέμπο, είναι λίαν ὄντραστητική. Ἀνίκης σὲ ἀρχοντική οἰσογένεια τῶν Ἀθηνῶν καὶ αὐτὸς ἀναγνωρίζεται ἀμέσως στὴν ηρεμία ἡρεμού, στὸ ἀσφαλές «χιλιόμορφο» καὶ στὸν ἀβίαστο καθιστορευτικό. Δέχεται εἰς τὸ θράδιον μέγαρον τῆς μὲ θαυμαστῆν ἀφέλειαν καὶ συνταθητικότητα.

H MONTAIN

ΚΟΣΜΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

— "Ωραία χρονετική δραδειά εἰς τὸ «Σέοιλ» τὴν Τρίτη ὑπέρ τοῦ Ἀθηναϊκοῦ 'Ομολόν Κηφισιαῖ. "Ολαὶ αἱ κομψικαὶ Ἀθηναῖς καὶ παραθεοῦσσαν στὴν Κηφισιαὶ παρισταντο.

— "Αισιᾶς τουαλέττων καὶ σιλούεττές σθέλετε καὶ χαριτωμένες, μεταξὺ τῶν ὅποιων κομψότερων ἡ κ. Μπαλή, ἢς Ἀλεξανδρείας, μὲ τονάλεττα μαύρη καὶ βέστα βελούδενία, καὶ ἡ δῖς Λοιλί Μιχαλοπούλου, ἐπάντες πολὺ «σίκι» ἐμφάνισις μὲ μαύρη καὶ ἀσπρὴν «εμπροσθὲ» τονιστήτα.

— "Ο ἀνώτερων χρόδος ἡτο ὁ ζωηρότερος χρόδος. Εἰς αὐτὸς συνετέλεσαν οἱ χρονετικαὶ «ἀπτραξίων» τίς ὅποιες διωργάνωσε μὲ πολὺ γοῖστο ἡ ἐπιτροπή.

— "Ο χρονετικὸς διαγωνισμὸς φυνέττεται μὲ καρέκλες ἡτο ἀπὸ τοὺς ζωηρότεροις καὶ ἐπανελήφθη τρίς. "Ἐπισής ὁ χρόδος μὲ τὰ μπαλόνια. Νικήστης εἰς τὸν ἄγνωτον αὐτὸν ἀνεδείχθη ὁ νεαρὸς κ. Γιωάννης Ηεσμάζηγλου μετὺ τῆς δίδος Λεβίδου.

— Εἰς τὸν χρόδον ἀντοχῆς θάλις, ὁ ὄποιος παρετάθη, χάρις εἰς τὴν ἐπιδιόπτητήν τῶν τῶν χρονετῶν, ἀνεδείχθησαν νικηταὶ καὶ χαριτωμένην δῖς Τίρης μετό τοῦ κ. Χρήστου Ζαλογάστα, τὸ ζεῦγος τῶν ἀδελφῶν Ἀναστασιάδη καὶ ἡ δῖς Χατζηκυριάκου μετά τοῦ κ. Γιαννικάστου.

— Πολλὲς κομψὲς ἐμφανίσεις, μεταξὺ τῶν ὅποιων κομψοτέρα ἡ γ. 1. Θεοτόκη μὲ μαύρη τονιστήτα.

— "Εναὶ γκρούτη ἀπὸ διακοσμητικές κυρίες: Μαλαιδή φέρουσα, δητὸς παντού, τουαλέττα νόντλε-ούντρες σικ μπλέ-τυρκονικῆς καὶ μαύρη, ἡ κ. Ειρ. Καλλιγά έμπορικὲ σὲ τόνους δράκης, ἡ κ. Σωτηριδήν ἀσπρη καὶ ωδὲ τουαλέττα, ἡ κ. Γ. Μελά κίτρινη.

— "Ενδιαφέρων τύπος ἡ θαυμών Μάρτινος μὲ τουαλέττα μόδη-πανούση.

— Θεῖνα γηπετητικῆς ώμοςφιᾶς ἡ κ. "Ελ. Ζαλογάστα, φέρουσα τουαλέττα καλλιγραφιῶν μπλέ-ναττικὲ μὲ μπλέ ζώνη, ποὺ κατέληγε σὲ μαρούνες ἄρρες.

— "Εναὶ τόπος ἱκανοποιητικῆς καὶ θελητικῆς ώμοςφιᾶς ἡ δῖς Νικήτης.

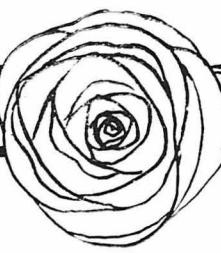
— "Ο θαυμασίος — προσεμένον διὰ τὴν νεόλαια — διεμορφώσετο μεταξὺ τῆς δίδος Κονιαντάρου, ώμοςφιᾶ πατσέτη — ἡ ὅποια ἐφερούσε καὶ χαριτωμένην τουαλέττα μπλέ-σιελ, καὶ τῆς δίδος Ζαννὲτ Παπαλούκη, ώμοςφιᾶ μὲ παρσινὴ τουαλέττα.

H MONTAIN

της. "Ο Φερονάντο τῆς ἔρριψε μᾶς θαυμάτια καὶ, ςτερα, χωρὶς νὰ καλοσκεφτῇ τί κάνει, τῆς ἔδοσε μᾶς στοὺς ώμους καὶ τὴν πέταξε στὴν θάλασσα... "Η ὑγρὴ ἐπιφάνεια ἀναταράχτηκε, σχηματίζοντας μεγάλους κίνηλους. Καὶ διταὶ ἡ θάλασσα ξανατήσε τὴ γαλήνηα ὅμη της, ὁ Φερονάντο, ὁ δητὸς δὲν εἰχε ἐκολόησε ἀπὸ τάνω της τὰ δέληματα τοῦ ἀναστέναξες θάλασση, καὶ ἐπεισεὶς καὶ αὐτὸς μὲ τὸ κεφάλι στὴ θάλασσα, στὸν ἀπαγάγη καὶ μαδιάστησε θάλασσα, ποὺ δέχτηκε κενὸν τὸ θράδιον τέσσερες ἀνθρώπους...

— Καὶ τὰ καράβι, τὸ τραγικὸ καράβι, ἀμέντε τώρα, μόνα κι ἐθριμ, στὸ φεγγαρολαντικόν πέλαγος!!!

ΖΑΝ ΛΑΣΕΡ

Η ΣΤΗΛΗ ΤΩΝ ΚΥΡΙΩΝ

ΠΟΣ ΔΙΑΤΗΡΕΙΤΑΙ Η ΕΜΦΙΑ

(Η ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ ΤΗΣ ΦΙΛΗΣ ΣΑΣ)

Μίαν ταῖς ἀπό τοῦ διατηρούσαν. — Νὰ μεταχειρίσθε τὴν κρέμα μὲ τὸ ἐλαύλαδο, τὴν συνταγὴ τῆς ὅποιας θὰ δρήπετε σὲ προηγούμενα φύλλα τοῦ «Μπού-

ζέτου».

— Όσο γιὰ πούδρα σᾶς συνιστῶ τὴν ἔξης:

Amidon de riz	800 gr.
Talc	490 »
Carbonate de magnésie	20 »
Allabre	1500 »
Essence de pergamote	12 »

Τὸ ψυγοφόρον γίνεται ως ἔξης:

Πούροντα ώρα ζωμογόνη ἀγρυπνία, τὰ καθαίρετε, τὰ κόβετε σὲ πολὺ μικρὰ κομμάτια καὶ τὰ βάζετε νὰ στραγγίσουν σὲ μαύρη-μαρά. Κατόπιν περιγέτε τὸν χυμὸ ποὺ θὰ ἔχῃ καταστατάξει, ἀπὸ ταῦτα καθαρό ἀπὸ τούλωτάνια καὶ προσθέτετε μερικὲς σταγόνες βενζόν καὶ λίγο ἀνθένεο. Νὰ μεταχειρίσθετε πούδρας λιπαροῦ καὶ δημιουργοῦ.

— Μαὶ γὰ ληγὰ τὴν ηγεμαῖαν περιτίθετε τὸν ηγεμαῖον μῆρον.

— Μαὶ γὰ ληγὰ τὴν ηγεμαῖαν περιτίθετε τὸν ηγεμαῖον μῆρον.

Essence de cédré	2,50 gr.
Esprit de vin rectifié	50 »
Esprit de roses triple	0,50 »

Φ. Z., Καστέλλαν. — Μεταχειρίσθητε ἐπὶ κάπιτον καρῷ γιὰ τὸ πόσωτό σας τὴν ἔξης πομάδα:

Vaseline	30 gr.
Lanoline	10 »
Oxyde de jinc	8 »

Καὶ νὰ τρώτε δῆστο δηνατόν λιγνοτέρο κρέμα καὶ ψάρι. Πρωτικά τὰ κόρτα καὶ τὰ φρούτα, τὰ δημιουργήσαντα τὸ μέλι καὶ τὸ δέρμα.

Μάλιστα, ὁ πρόσος τοῦ ἀργύρου ὑψελεῖ πολὺ ἐναρμόνισμαν πρόσωπο, καὶ μπορεῖτε νὰ τὸν μεταχειρίσθητε καὶ τὴν ἡμέρα. Δροσίζετε, καθαίρετε καὶ ἀπλάνετε τὸ δέρμα σας μὲ λίγο αιθέρα.

— Κόρη γὰ τὴν ηγεμαῖαν περιτίθετε τὸν ηγεμαῖον μῆρον. — Γάρ ο τὸ ἀγνοούμενον, διαβάστε τὴν πρόσο τὴν φίλην «Μίαν Ατθίδα» ἀπάντησιν ιου. Μπορεῖτε νὰ τὸν μεταχειρίσθητε καὶ τὴν ἡμέρα. Δροσίζετε, καθαίρετε καὶ ἀπλάνετε τὸ δέρμα. Ή κρέμα, τὴν ὅποιας μού σημειώνετε τὰ συντατικά, είναι πολὺ καραβάνη.

— Καὶ νὰ κάνετε τακτικά συνηδική γηγενατική τῶν χειρῶν, ἀνατνέοντας συγχρόνως βαθεία.

— Τὴν ἔξην μερά δὲ νὰ μεταχειρίσθετε τὸ παρθενίνον γάλα.

— Ρ. P. — Νὰ μεταχειρίσθετε τὴν πομάδα, τὴν ώποιαν συνιστῶ παρατάνω στὴν φίλη «Κόρην τῶν περιστών», καὶ γιὰ καθαίρετε δυὸς πορεῖς τὴν ἔδομάδα τὴν ἐπιδεωμάδα σας μὲ ἔνα κουμάτι μελανίνη δρεμένη σὲ λίγο βαθεία.

— Φ. ο. ω. ο. τ. α. ν. K... — Νὰ δοντήσετε τὸ στήθος σας μὲ μιά μαλακή βιοτήσιμη βρεμενή στὸ ζεύγη:

Eau de vic blanche	60 gr.
Eau de camomille	60 »
Alun	15 »

Καὶ νὰ κάνετε τακτικά συνηδική γηγενατική τῶν χειρῶν, ἀνατνέοντας συγχρόνως βαθεία.

— Τὴν ἔξην μερά νὰ τὰ ἀλείψετε μὲ χριόν δεντρολίθων.

Η ΦΙΛΗ ΣΑΣ

Η «ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ» ΤΟΥ Κ. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗ

— Ο Γεν. Γραμματεὺς τῆς Μ. Ε. "Εγκυκλοπαδείας", Κ. ΗΡ. Ν. ΑΠΟΣΤΟΛΙΔΗΣ, ἔξεδωσε τὴν νέαν ἑλληνικής ποίησεως εἰς δύκωδον καὶ ἐπάκτην τοῦ πολλοῦ σελίδων ἐπὶ ἀρίστου χέρτου, μὲ ἔξω φύλλον φιλοτεχνημένον ἀπὸ τὸν κ. Φ. Κοντογούλου. "Ἐτος ἀφετηρίας τῆς μεγάλης αὐτῆς «Ανθολογίας» τίθεται τὸν τροφίμων τοῦ Φλαγγινανδούς «Ἐλληνομουσικοῦ» τὰ περίφημα «Ανθεὶς Εολαβέτας». "Η διθύρωσης τοῦ κολοσσασιοῦ εἴναι δύκωδον ποτητικοῦ ώλικοῦ 225 ἀπόντων πελτῶν, ἐξεδώσεις την πολυτέλειαν 2400 περίπου ἐκδόμενων ποτητικῶν ἔργων, 62 ἀνθολογίων, καὶ 1700 περίπου περιοδικῶν, ίμερωδίων, καὶ λευκωμάτων. "Η περιλαμβανομένη εἰς τὴν «Ανθολογίαν» θειολογίαρια, μολονότι άναφέρεται εἰς τὰς πηγὰς καὶ μόνον τῶν ἀνθολογισθέντων 847 ποιημάτων (19.500 στήχων), 208 ποιητῶν, πελίθιαν καὶ μηδὲ μέτρον τὰ μέτρα της Κηφισίας.